

[Peter Duetoft]

folkelige debat. Desværre er der altså andre her i Danmark, der har den holdning, som fru Annette Just har.

Lad os tage vinden ud af sejlene på den argumentation. Lad os vise, at Fællesskabet kan bruges til noget. Det betyder ikke, at vi skal skubbe diskussionen om 1996 ud; jeg mener bestemt, at vi er nødt til at starte den diskussion allerede nu. CD er tilhængere af, at Europa-Parlamentet bliver styrket. Vi vil godt give det initiativret, vi vil godt give det mulighed for at fyre en enkelt kommissær, og vi vil gerne på længere sigt give det lovgivningsmagt, som nogle kalder det – vi kalder det beslutningsret – omkring de direktiver, som i dag ligger i Ministerrådet, men som bliver flyttet over til Parlamentet. Det er nu CD's politik. CD ønsker også, at vi i 1996 får styrket udenrigs- og sikkerhedspolitikken – ingen diskussion om det; den debat skal vi også føre. Men for at vi kan få en folkeafstemning i land, for at vi kan få en folkelig opbakning til den linje, er det nødvendigt, at Fællesskabet i praksis får gennemført en politik, som folk kan forstå.

Det betyder, at vi skal have skabt den økonomiske fremgang i Fællesskabet. Det betyder, som statsministeren også understregede, at kampen mod arbejdsløsheden er højt prioriteret; 20 millioner arbejdsløse i Fællesskabet er meget for meget, og vi er nødt til forskningsmæssigt, uddannelsesmæssigt og produktudviklingsmæssigt at gå ind i det. Vi skal sikre den fair konkurrence.

Der skal ikke være nogen, der siger, at prisen for det indre marked var dårligt miljø, dårligt arbejdsmiljø eller manglende sikkerhed. Det er ikke dem, der sviner mest, og ikke dem, der har det mest usikre produktionsapparat, der skal vinde konkurrencen. Hvis det bliver tilfældet, dør EU-tanken, fordi folk siger: Var det det, vi fik ud af Fællesskabet? Vi er nødt til at tage fat her, og vi er også nødt til at vise, at vi på udenrigs- og sikkerhedspolitikens område kan opnå praktiske resultater på områder, hvor det har haft effekt, at EU-landene stod sammen.

Det er den virkelige hurdle: at genskabe sympatien omkring Unionen og Fællesskabet, at vise, hvorfor integrationen er rigtig, at vise, hvorfor den tanke, der blev skabt efter Anden Verdenskrig som et modstykke til alt, hvad man hidtil havde ført af politik i Europa, også

er rigtig i dag, hvor vi i Østeuropa står over for de samme problemer som dem, Vesteuropa stod ansigt til ansigt med efter Anden Verdenskrig, nemlig stigende nationalisme, dårlige sociale forhold og manglende eller i hvert fald svage demokratier.

Det var, hvad vi stod over for dengang. Dengang var der så mennesker, der sagde: Lad os integrere så meget, at vi ikke længere slås. Det er også det, vi skal gøre ved Østeuropa. Den tanke er for vigtig til, at den skal falde, fordi vi glemmer den praktiske politik og glemmer at gøre en daglig indsats, der viser befolkningerne i de 12 lande, hvorfor EU er nødvendig. Disse praktiske ting er noget, der vil gavne EU-debatten hos os, men den vil også gøre det lettere for de fire nye ansøgerlande at vinde deres folkeafstemninger, fordi befolkningerne også dér vil opdage, hvad det er for praktiske fordele, de får ud af et fællesskab. Derfor kan vi altså sige tillykke i dag og glæde os. Men der står en lang og sej vej tilbage for de fire førstkommande lande, men også for de lande, der senere skal med i Fællesskabet. Så vi kan vist godt ønske hinanden god arbejdslyst.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er ikke til at dy sig, når hr. Peter Duetoft går på talerstolen i EF-debatter, for det ender jo altid med, at der kommer noget overspil, som gør, at man bliver nødt til at tage ordet. Det skete selvfølgelig også denne gang.

Jeg må sige til hr. Peter Duetoft: At tro, at alle Europas problemer løses, bare vi er sammen i et samarbejde i EU, er en farlig tankegang.

Dermed har jeg ikke sagt, at vi ikke skal samarbejde. Men det er en farlig tankegang at tro, at alt er løst, bare vi er sammen om det. Vi er sammen med Italien i EU i øjeblikket. Der er lige valgt fascistler i Italien. Der er fem ministre, hvoraf den ene er landbrugsminister, der tilhører fascistlisten nede i Italien.

Der kommer formentlig parlamentarikere i Europa-Parlamentet fra det samme parti. Der er ingen garanti mod fascismen. Den kan blomstre hvor som helst og når som helst.

Det bedste værn mod den er og bliver social udjævning, så man ikke har fattigdom og store sociale forskelle, så man har et arbejde, så enhver kan klare sit. Det er og bliver til enhver